

„Opouštět ranč?“ dokončím za něj a vyzývavě povytáhnou obočí. „Jo, já vím. Díky za zničení celého léta, tati. A teď, jak je to se starostkou Nashvillu?“ žádám do telefonu úplně vytočená a odhodlaná dopátrat se odpovědi. V tenhle moment netoužím po tátových koktaných omluvách a výmluvách, proč se téměř vojenskými rozkazy ujišťuje, že mu nezpůsobím žádné potíže, jen chci slyšet přímou odpověď. Jak moji rodiče znají LeAnne Averyovou a proč mají mezi sebou tak špatné vztahy?

Táta zatne zuby a upře na mě své tmavé oči. Když vidím ten pohled, kterým mě probodává, jsem ráda, že jsem tři tisíce kilometrů daleko. Moje otázka jím viditelně otřásla. Opře se na židli, napřímí se a bez dalšího slova prudce zaklapne obrazovku laptopu.

17

Je krátce po deváté a sytě modrá obloha pomalu tmavne, takže už lze rozpoznat třpyt hvězd. Sedím na velkém kameni pod jedním z reflektorů umístěných na zdi ranče, konečky prstů projíždím hlínou a maluju čáry na zemi. Na pažích mi naskočí husí kůže jako vždycky, když v noci čekám venku. Na tichu venkovských cest a prázdných pastvin je něco tajemného.

V dálce je slyšet jedoucí auto a já zvednu hlavu a zadívám se na dlouhou, temnou silnici. V zatáčce se objeví světlo-mety a za pár vteřin už vidím, jak se ke mně řítí Blakeův pick-up.

Vyskočím na nohy a otřu si ruce o stehna. LED světlo-mety mě málem oslepí, a tak zatímco se pick-up blíží, zastíním si oči rukou. Přiskočím k autu a sáhnu po klíče dveří ještě dřív, než Blake úplně zastaví.

„Ahoj!“ zvolám, když prudce otevřu dveře a vyšplhám na zadní sedadlo.

Okamžitě mě obklopí country melodie a pižmová vůně ko-línské. Savannah už sedí na zadním sedadle, Myles se rozvaluje na sedadle spolujezdce a Blake je samozřejmě za volantem.